

הסטוריונים חדשים או אנטישמים ישנים - גיורא ארדינסט

"ד"ר אילן פפה נבוך" מתפייט מירון רפפורט בכתבתו במוסף הארץ (6.5.05), תוך שהוא עוטף את פפה בהררי אמפטיה דביקה, אולם מקריאת הראיון עם פפה קשה להבחין במבוכה כלשהי. פפה כהרגלו ממשיך לכזב במצח נחושה. וודאי שפפה לא נבוך עד כדי כך שיוותר על משרתו באוניברסיטת חיפה, שהרי לפפה יש משפחה לפרנס, וקביעות במוסד האקדמי אותו הוא קורא להחרים אינה מסוג המותרות שפפה מוכן לוותר עליהם. וכך מרשה לעצמו פפה לנצל את המשכורת הנאה ואת תקציב הנסיעות הנדיב שמעניקה לרשותו אוניברסיטת חיפה כדי לצאת לחו"ל ומשם להטיף לחרם על האוניברסיטה, על חבריו המרצים ואף לחרם גורף על האקדמיה הישראלית.

אוניברסיטת חיפה מצידה, בהתנהלותה הרופסת, אינה עושה דבר כדי לפטור את עצמה ואותנו מעונשו של פפה (או לפחות מן הנטל הכרוך בתשלום משכורתו) שכן מבחינתה "חופש הביטוי" של פפה בעל הקביעות, כולל גם את החופש להזיק בזדון ובטענות כזב למוסד אשר משלם את שכרו. מסתבר כי לא תמיד צועדים שלובי זרוע השכל הישר וההשכלה האקדמית.

ופפה ממשיך להלעיט בכזביו את רפפורט אשר בולע את הדברים בשקיקה ואינו טורח לבדקם או להתעמת עם מוראינו. להלן מקבץ לחלוטין בלתי ממצה מכזביו של פפה:

פפה מספר לרפפורט כי "לא הייתי מעורב בעבודה הראשונה". (הכוונה הינה לעבודתו הראשונה של כץ – הח"מ). האמנם? עיון בפתוח לעבודתו של כץ מלמד כי פפה היה מעורב עד צוואר בעבודה. וכך כותב כץ:

"תודה מיוחדת וגדולה ביותר אני חב למורי וידידי הד"ר אילן פפה אשר קרא, ויותר מפעם אחת, את כל פרקיה של עבודה זו, העיר הערות חשובות ביותר וסייע בידי רבות להביא עבודה זו לכלל מה שהיא". כאמור, כל אלה אינם מפריעים לפפה לטעון כי לא היה מעורב בכתבתה של יצירת המופת.

אכן האמת היא נר לרגליו של פפה.

פפה טוען בראיון כי "תדי כץ עבר אירוע מוחי בגלל האוניברסיטה הזאת, כמעט מת"... גם כאן לא מניח פפה לעובדות לבלבל אותו – אמיר גילת מספר בכתבה ב"סוף שבוע" של "מעריב" מיום 4/2/2000 על ארוע מוחי בו לקה כץ. היינו בניגוד מוחלט לכזביו של פפה, כץ לקה בארוע מוחי עוד לפני שותיקי אלכסנדרוני הגישו לבית המשפט את התביעה נגדו, והרבה הרבה לפני שאוניברסיטת חיפה החלה בטיפול כלשהו בעניינו.

פפה כהרגלו ממשיך להסתמך על כך שמעטים מבין קוראי מוסף "הארץ" ובכללם כאלה המגלים ענין בפרשת כץ-פפה –טנטורה טרחו להתעמק בעובדות, ומעטים עוד יותר יטרחו השוות את "ציטוטי" העדים השזורים בעבודתו של כץ עם תמלילי הראיונות שקיים (ואותם חויב למסור לותיקי אלכסנדרוני מכח צו של בית המשפט).

לדברי פפה מתוך "ששה קטעים של אי התאמות" שנמצאו בעבודתו של כץ "רק שנים הם משמעותיים. במקום אחד הוא ציטט מפיו של חייל את המלה 'נאצים' במקום 'גרמנים'. במקום שני הוא כתב שעד פלשתינאי ראה את המאורע ולא שמע עליו, כלומר הוא הפך עד שמיעה לעד ראייה, זה נעשה בתום לבי".

האמנם אי התאמות? האמנם ששה מקרים בלבד? האמנם שניים בלבד שיש להם משמעות כלשהי והיתר אינם אלא דקדוקי עניות, כפי שטוען פפה? ישפוט הקורא מן הלקט הבלתי ממצה שיובא להלן, מתוך זיכרונותיו של כפי שהם עולים מהשוואת תמלילי הראיונות שקיים כפי (כפי שהוגשו לבית המשפט בהסכמה) עם הציטוטים המופיעים בעבודתו:

העד עלי עבד אל רחמן אלערג'א, ממשפחת דכנאש (אבו-פהמי)

אבו פהמי נזכר בעמ' 118 לעבודתו של מר כפי "כאחד מן העדים המרכזיים לענייני טנטורה". אבו פהמי היה בשנת 1948 בן כ-40 שנה, ועל אף גילו המופלג מעיד עליו מר כפי שהוא "מן האנשים החכמים ביותר המצויים בכפר" (עמ' 119).

אבו פהמי מצוטט ע"י מר כפי כמי שסיפר את הדברים הבאים:

"אך מה שארע הוא שאספו את כל תושבי הכפר לכיכר, העמידו את כל מי שנשאר כשפניהם לקירות ורצחו אותם בדם קר. הייתי עד לפשע הזה. נרצחו כ-95 איש; רשמתי את שמותיהם של אלו שמתו". (עמ' 118 לעבודתו של כפי).

ובהמשך (כציטוט ישיר של דברים שנאמרו כביכול למר כפי):

"בשלב זה, כשנגמרה התחמושת, הנחנו את כלי הנשק מידנו ואותתנו שאנו נכנעים. אז נכנסו החיילים היהודים לכפר וריכזו את כל הגברים בקבוצות קבוצות אל חוף הים ליד איזה בניין שהיה שם. תוך כדי כך הלכו חיילים עם מקלעי 'ברן' משני צידי האנשים ומידי פעם ירו והרגו ופצעו אנשים" (עמ' 120-119 לעבודה).

עוד מוסיף מר כפי ומצטט את אבו פהמי כמי שאומר:

"הרבה נהרגו בצורות שונות ומשונות; הרבה חיילים ומפקדים 'קטנים' ירו והרגו מתוך יוזמה... וייתכן, גם שאחדים או אף רבים מההרוגים מצאו את מותם בגין יוזמות פרטיות של מפקדים מקומיים..". (עמ' 120 לעבודה).

מר כפי מוסיף ואומר כי:

"לשאלה מפורשת של המחבר, להערכתו, כמה אנשים נהרגו בכפר לאחר הכניעה, לא ידע, או לא רצה אבו פהמי לומר מספר מוחלט..". (עמ' 120 לעבודה).

והנה, משמיעת תמליל הראיון שבין מר כפי לאבו פהמי, עולה כי לא זו בלבד שאבו פהמי לא אומר לכפי כי היה עד לירי באנשים לאחר הכניעה, אלא הוא אומר לכפי מפורשות את ההיפך הגמור. אבו פהמי אומר לכפי לא פחות מ-4 פעמים כי "איש לא נורה לאחר הכניעה". וכך נאמרו הדברים למר כפי, אות באות:

"תדי: אבל ברור שירו באנשים אחרי הכניעה?"

מתורגמן: כן

תדי: זה מה שנכון ב - 100%? הודיעו (כך במקור - הח"מ) אנשים אחרי שנכנעו? אחרי שהרמתם ידיים? ב - 100%?

אבו פהמי: לא ראינו שהרגו אחרי שהרמנו ידיים.

מתורגמן: הוא לא ראה.

אבו פהמי: לא הרגו. אנחנו מתאספים; אנחנו התאספנו, כל תושבי הכפר, אנחנו התאספנו במקום מרווח, לא הם לא הרגו. חייל אחד ירה כמה כדורים למעלה לתקרה של הבית. בית גדול שעדיין נמצא על הים, אבל לא ראינו שהרגו".

כזכור, מדובר באדם אשר מר כץ מגדיר אותו כאחד העדים המרכזיים לענייני טנטורה. אין, ולא יכול להיות ספק כי ציטוט דברי אבו פהמי על ידי כץ הינו ציטוט כוזב ההופך במאה ושמונים מעלות את משמעות הדברים שנאמרו על ידי אבו פהמי, כפי שהם נשמעים בקלטת הראיון שנערך עימו.

וענין חמור לא פחות אשר מעיד על מידת תום ליבו של כץ - בדיקת תמליל הראיון שבין כץ לאבו פהמי מלמדת שאכן אבו פהמי מעיד על כך שהגברים הובלו בקבוצה אל שפת הים כשהם מלווים משני צידיהם בחיילים חמושים במקלעי "ברן". אולם המילים "ומידי פעם ירו והרגו ופצעו אנשים", אשר מצוטטות ע"י מר כץ בעבודה (עמ' 120 שורה ראשונה), לא נאמרו ע"י אבו פהמי והם הוספו ע"י כץ "כציטוט" כביכול מפי אבו פהמי.

שוב מדובר בציטוט שיקרי ומסולף המשנה את מהות הדברים.

יש הבדל תהומי בין תיאור של שבויים המובלים אל מקום הריכוז כשהם מלווים בחיילים נושאי נשק (סיטואציה אשר אין בה כל דבר חריג), לבין אותו תיאור אשר אליו מוסיף המחבר את המילים, אשר לא נאמרו במקור: "ומידי פעם ירו, הרגו ופצעו אנשים".

כך הופך כץ את אבו פהמי מעד מרכזי מבין פליטי טנטורה, המכחיש לחלוטין התרחשותו של טבח, לעד מרכזי המאשר כביכול את דבר קיומו של הטבח.

אכן כדברי פפה "אי התאמה חסרת משמעות".

העד מחמוד אבו - צלאח (אבו נאיף)

מר כץ מייחד מקום מרכזי בעבודה לדבריו של אבו נאיף, אשר לדברי המחבר היה בן 17 שנים בתקופת כיבוש טנטורה.

בעמ' 121 לעבודה מצטט מר כץ את אבו נאיף כמי שאומר:

"מזל גדול שהם הופיעו, שאם לא כן יכלו החיילים להמשיך להרוג ולהרוג בין האנשים, בלי סוף". (במילה "הם" הכוונה לאנשי זכרון יעקב - הח"מ).

בחנית תמליל הראיון שקיים מר כץ עם אבו נאיף מראה כי על אף השתדלויות רבות של מר כץ לחלץ מאבו נאיף אמירות על טבח שהוא היה עד ראיה לו, אבו נאיף לא אומר לכך את הדברים שהוא מנסה להכניס לפיו, אלא אומר באופן חד משמעי כי הוא לא היה עד ראיה להרג של אנשים, לאחר סיום הקרב.

וכך נאמרו הדברים ע"י אבו נאיף בראיון שערך עימו מר כץ:

"תדי: אנחנו תמיד נקיים היינו כמו סבון נקי, ואסור שזה יהיה, זה לא פייר, זה לא הוגן, זה טוב, כי זה לא אמיתי. אנחנו צריכים ללמוד את הדברים כמו שהם קרו. אני עכשיו לא בא לדבר מי בסדר ומי לא בסדר, עזוב את זה עכשיו. הערבים לא בסדר, היהודים לא בסדר, זה לא מעניין. קודם כל צריך לדעת מה היה ולכן השאלה אחרי 8 שבועות, כשקרה מה שקרה, מה התרחש הלאה.

אבו נאיף: אני לא יכול להגיד... אם בא מישהו ואמר לי שהרגו שמה חמישה או הרגו עשרה. אני לא ראיתי בעין שלי".

זאת ועוד, בעמ' 121, 122 לעבודתו של מר כץ, מצוטט אבו נאיף כמי שאומר למר כץ את הדברים הבאים:

"חוץ מן המקרה הזה היו לי עוד שלושה בני דודים שהיו אוספים את הגופות של ההרוגים ובזמן שעשו זאת ירו בהם והרגו אותם, ואח"כ ירו גם בעוד בן דוד אחד וגם היו עוד שניים אחרים בני המשפחה שלי שנהרגו באותו היום בכפר... אלה הם בוודאות מקרים שאני יודע עליהם אישית, כי מדובר בבני משפחתי והיכרתי אותם אישית וידעתי וגם ראיתי, חלקית, מה שקרה להם...."

את התינוקות, הילדים והנשים לקחו לפרדיס ואח"כ, לאחר כשבוע-שבועיים העבירו את כולם לטול-כרם... את ההרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון...".

בדיקת תמליל ההקלטה מלמדת כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב אשר אין לו שריד וזכר בתמליל:

אבו נאיף אכן אומר למר כץ כי שבעה מבין קרובי משפחתו נהרגו, אולם למרות הפצרותיו של מר כץ הוא מסרב לומר כי הם נהרגו לאחר שנכנעו.

אבו נאיף לא אומר למר כץ כי ירו ב-3 מבני דודיו שעה שאספו גופות של הרוגים. הוא גם לא אומר, כי "ראה חלקית" מה שקרה לבני דודיו. שוב מדובר בציטוט שיקרי ומגמתי.

גם המשפט "את ההרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון..." לא נאמר ע"י אבו נאיף וגם כאן מדובר בציטוט כוזב של מר כץ.

מעניין במיוחד הוא המשפט האחרון המופיע כציטוט של אבו נאיף בעמ' 122 לעבודה, מיד לאחר התיאור של "הרצח ההמוני" שבוצע בבית הקברות (ציטוט שגם הוא כפי שהראנו לא היה ולא נברא):

"בעצם אני אישית ניצלתי אודות להיכרות אישית על ידי שמואל קרניאלי, בנו של יהודה, אצלו עבדתי אח"כ יותר מ-6 שנים".

לקורא התמים ברור כי אבו נאיף מספר לכך כיצד הוא ניצל מן הטבח הנורא שהוא היה עד לו.

והנה, מקריאת התמליל מסתבר כי שוב מדובר בשקר ובמניפולציה של מר כץ, שכן לא זו בלבד שאבו נאיף לא מספר לו על טבח שהוא היה עד לו, הוא גם מטבע הדברים לא מספר שניצל מן הטבח, ושמו של אותו שמואל קרניאל נזכר דווקא כמי ש"הציל אותו" מבית הסוהר כמה חודשים לאחר כיבוש טנטורה.

וכך נשמעים הדברים בתמליל הראיון עם אבו נאיף:

אבו נאיף: שאני הייתי, נשארתי בבית סוהר, אני לא סיפרתי לך, מי הציל אותי מבית סוהר.

תדי: מי?

אבו נאיף: שמואל קרני קצין שהיה מפקד פה בסביבה.

תדי: שמואל קרניאלי.

אבו נאיף: כן, ז"ל מת. הוא בא למחנה ולקח אותי מהמחנה.

תדי: בגלל זה אתה נשאר פה.

אבו נאיף: כן.

תדי:

אם לא היית הולך יחד עם כולם.

שוב מדובר בהונאה, של מחבר אשר מסלף לחלוטין את ממצאיו העובדתיים ומציג בעבודתו ציטוטים אשר לא היו ולא נבראו.

וכך הופך בעבודתו של מר כץ אדם בשם שמואל קרניאלי, שעל פי עדותו של אבו נאיף סייע לשחרור המוקדם ממחנה השבויים, לאדם שהציל את אבו נאיף "מן הטבח".

שוב, כדברי פפה, עוד "אי התאמה חסרת משמעות".

העד מחמוד אבו אל ראזק חסאדיה (אבו ריאצ')

אבו ריאצ' מצוטט בעמ' 152 לעבודה כמי שאומר:

"ידוע לי שירו לאחר הקרב בצעירים ושהיה בקרב הרג גדול, גם לאחר שהכל נכנעו ופסקו להלחם. הייתה אורה של הפקרות וכל אחד עשה שם כטוב בעיניו...".

קלטת הראיון עם אבו ריאצ', מלמדת כי המילים הללו לא נאמרו על ידי אבו ריאצ', וכי שוב מדובר בציטוט בדוי.

יתר על כן, מקריאת תמליל הקלטת, אנו למדים כי אבו ריאצ' מספר למר כץ כי הוא כלל לא היה בטנטורה ביום הקרב וכי לא זו בלבד שמדובר בציטוט כוזב, אלא מדובר בעדות של אדם אשר אמר למר כץ מפורשות כי הוא כלל לא נכח במקום. וכך נאמרו הדברים בתמליל:

מר כץ שואל:

"אתה אמרת שהיהודים הגיעו ברכבת, שמעת או ראית?".

אבו ריאצ' עונה:

"איך אראה? אותו יום הייתי בפרדס. אני רק שמעתי מסיפורים, סיפרו על הדברים שעזרו ליהודים לנצח".

וגם לכך יקרא כדברי פפה "אי התאמה חסרת משמעות".

העד נימר ד'יב עלי ג'רבאן

בעמ' 154 לעבודה, מייחס מר כץ למרואיין נוסף – נימר ד'יב עלי ג'רבאן (להלן – "נימר") (יליד 1918) את הדברים הבאים:

"על פי נימר – אותו היום הרגו בכפר לא פחות מ-85. מהם 80 גברים ו-5 בחורות. הבחורות שנהרגו בכפר - כולן נהרגו תוך כדי הקרב, מבלי שהיתה כוונה לפגוע בהן. בילדים, למשל, לא פגעו כלל. היהודים הגיעו עם רשימת שמות מוכנה, הקריאו שמות של אנשים וכל אחד שהקריאו בשמו, הלך הצידה. אחר כך לקחו אותם לבית הקברות ושם ירו בהם".

קריאת תמליל קלטת הראיון שבין מר כץ לנימר, מלמדת כי נימר לא אמר למר כץ את הדברים המיוחסים לו על ידי מר כץ.

נימר אומר למר כץ שהקריאו שמות של משתפי פעולה אשר נלקחו. הוא לא אומר במילה ובחצי מילה, דבר וחצי דבר, על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירו בהם (פעולה שמר כץ קורא לה בעבודתו "סלקציה" על כל הקונוטציות המתלוות למילה). הוא גם לא אומר למר כץ כי היה עד להרג של אנשים לאחר סיום הקרב. **שוב, מדובר בייחוס מגמתי וזדוני וב"ציטוט" של דברים אשר כלל לא נאמרו על ידי העד.**

גם כאן כדברי פפה מדובר בסך הכל בעוד "אי התאמה חסרת משמעות".

העדה נג'יה חסן איוב

בעמ' 142 לעבודה מצוטטת אשה בשם נג'יה חסן איוב (להלן – "נג'יה") כמי שאומרת את הדברים הבאים:

"היו להם לחיילים שני אנשים מחוץ לכפר, שבאו לצבא עם לבוש אזרחי ועם פנים רעולים והם זיהו כל מי שחיפשו לפי רשימות שהיו להם וכל מי שהצביעו עליו מייד לקחו אותו וגמרו אותו, גם אם התברר אחר כך שזה היה בטעות ולא היה שום דבר נגדו.... סה"כ לא פחות מ-150 גברים נהרגו בכפר באותו יום ואולי גם יותר".

קריאת תמליל הראיון עם נג'יה מלמד כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב, שכן על אף הפצרותיו של מר כץ מסרבת אותה נג'יה לספר את הסיפור שמר כץ מפציר בה לספר.

נג'יה מספרת למר כץ על אדם בשם סלים אבו שאקר, אשר נלקח כשידיו קשורות מאחור אל בית רחוק (ושם על פי מחשבתה, אותה אין היא תומכת בעדות ישירה כלשהי, ירו בו), אולם היא מסרבת לומר כי נלקחו גם אחרים. וכך נאמרו הדברים ע"י נג'יה בראיון שערך עימה מר כץ:

"תדי: כלומר הצבא לקח רק את האדם הזה או עוד אחרים?

נג'יה: לא, רק אותו לקחו. את זה ראיתי במו עיניי שלקחו כשהיינו על שפת הים. לא ראיתי שלא לקחו עוד אחרים.

תדי: אני מתאר לעצמי שהצבא לא הביאו אותם כדי שיצביעו רק על אחד אלא על רבים.

נג'יה: אבל אני מספרת על מה שראיתי".

הדברים המיוחסים לנג'יה בעבודתו של מר כץ לא נאמרו על ידה ואף הוכחו מפורשות למרות הפצרותיו ושידוליו של מר כץ. **שוב מדובר בציטוט שיקרי אשר נועד על מנת להטעות את הקורא ולהביאו אל המסקנה אשר סומנה מראש על ידי כץ.**

וגם כאן לדברי פפה מדובר בדקדוקי עניות ובאי התאמה חסרת משמעות.

העד תופיק אל עבד צאלח (אבו אל-עבד)

בעמ' 161 לעבודתו מייחס מר כץ לאחד, תופיק אל-עבד צאלח, הוא אבו אל-עבד, אשר היה בן 20 במועד הכיבוש, את הדברים הבאים:

"לדברי אבו אל-עבד חילופי האש נמשכו מחצות לילה ועד 8:00 או 9:00 בבוקר ואז הכל נגמר. אספו את כולם על שפת הים; נשים וילדים לחוד וגברים לחוד. ילדים בגיל 12 צירפו אל הגברים.

היו אנשים שהרגו אותם רק בגלל שמצאו אצלם נשק. הייתה רשימה של אוחזי נשק אצל ועדת הכפר ומצאו אותה במשרד של הכפר. על פי אבו אל-עבד הרגו כ - 85 גברים באותו היום".

השוואת הדברים אל תמליל הראיון של מר כץ עם אבו אל-עבד מלמדת כי שוב מדובר בייחוס דברים אשר לא נאמרו על ידי העד, לא כולם ולא מקצתם. וכך נאמרו הדברים על ידי אבו אל-עבד :

תדי: עכשיו האם ראית שלקחו אנשים ושמעת שהרגו אותם או שראית משהו בעיניך?

אבו אל-עבד: לא, לא ראינו רק שמענו, וחוף מזה כל אלה שהלכו להביא את הנשק שלהם חזרו ולא הופיעו ואז כולם הסיקו שנהרגו. אנחנו לא ראינו כלום אבל ישנם אנשים שאולי ראו משהו. אני אמנם הייתי בן 20 אבל לא יכולתי לנוע לבד ובלי רשות הורי, חוף מזה כאשר לקחו את האנשים לבית הסוהר, אז התחילו כולם לחפש את קרוביהם, היו כאלה שברחו לעין עזאל, לאיגזים, לפרדיס ורק אח"כ ידעו מי נהרג, מי חי, מי ברח וכך הלאה.

ובהמשך :

תדי: עוד שאלה. כאשר הייתם כולכם בשפת הים, האם ראית מה החיילים עשו או שאתה מסתמך על סיפורים?

אבו אל-עבד: אני לא ראיתי כלום, הכל סיפורים שסיפרו אחרי המלחמה.

תדי: איך קברו את הגופות של ההרוגים?

אבו אל-עבד: אנשי הצבא גייסו חלק מתושבי טנטורה כדי לקבור את הגופות אבל כאשר לקחו את הגברים לבתי הסוהר, הביאו אנשים מפרדיס, והטילו עליהם לקבור את הגופות.

תדי: האם ראית את אלה שקברו?

אבו אל-עבד: לא, לא הייתי אבל החלק השני שהגיע לבית הסוהר סיפר פרטים על הקבורה של הגופות. אבל נותרו עוד גופות שתושבי פרדיס איפלו אח"כ בקבורתם.

תדי: האם כל אלה שעזרו בקבורה חזרו שלמים?

אבו אל-עבד: כן, חזרו. למעשה לא היו הרבה במספר אולי 7 או 8".

גם כאן, ייחוס הדברים לעד בעבודתו של מר כץ הינו כוזב, שכן העד השמיע למר כץ דברים הפוכים בתכלית, וגם לכך יקרא על ידי פפה "אי התאמה חסרת משמעות".

כאמור, מדובר במספר דוגמאות בלבד ומי שמעוניין להרחיב דעת בענין זה ולהתרשם מכזביו וזיופיו הנוספים של כץ שנכתבו בסיועו הרב של פפה ומ"הטיפול המסורי" לו זכו עדויות נוספות (כמו למשל עדויותיהם של שלמה אמבר, אלחנן ענני, צבחה טנגי, ראשידה חסן אל איוב ואח') מוזמן לפנות לאתר האינטרנט

<http://www.ee.bgu.ac.il/~censor/katz-directory>

מכתבתו של רפופרט עולה גם כי כץ הסכים לחזור בו מהטענה שבוצע טבח בטנטורה רק במסגרת הסכם הפשרה שנחתם עימו, ובמסגרת מכתב ההתנצלות עליו חתם, אולם גם כאן לוקים הדברים ב"חוסר דיוק" שכן עוד על דוכן העדים, לאחר שהחלו להחשף כזביו וזיופיו של כץ, חזר בו כץ מכל טענה בענין הטבח באמרו "אני מעולם בשום מקום ולאף אדם לא אמרתי שהיה טבח בטנטורה. גם כעת אני אומר שלא היה טבח בטנטורה" (עמ' 13 לפרוטוקול הדיון מיום 13.12.00).

אולם השקר, מסרב למות, כל עוד הוא משרת סדר יום פוליטי - במשך חמישים שנה לא נשמעה טענה כלשהי בדבר טבח שבוצע כביכול בכפר טנטורה, גם לא בספריהם של הסטוריונים ערביים בעלי שם שחקרו את הנושא (ראו למשל ספרו של ההיסטוריון וליד חלידי – "All That Remains"). העבודה היחידה בה נכתב כי בוצע טבח בטנטורה, הלא היא עבודתו של כץ לה סייע פפה, התגלתה כמעשה זיוף והונאה, היא נפסלה כבלתי ראויה והורדה ממדפי האוניברסיטה, אולם כץ פפה ודומיהם לא יניחו ולא ירפו. מידי פעם תינתן להם במה כגון זו שניתנה להם במוסף "הארץ" ואילו קשישי אלכסנדרוני, כך ככל הנראה נגזר, חלקם בעשור התשיעי לחייהם, ובבריאות רופפת, ימשיכו, כל עוד נשמה באפם לצעוק כי אין ולא היתה להם אחות.

פרופ' אסא כשר אשר בתחילה הסתמך על עבודתו של כץ, התראיין אז לעיתון מעריב בקבעו כי "בטנטורה בוצע פשע מלחמה". לאחר שהעברתי אליו את החומר הרב שנאסף, חזר בו לחלוטין פרופ' כשר מהאשמותיו ואף התנצל בפני ותיקי אלכסנדרוני בכתבו:

"אני מצטער שנתתי אמון בעבודה שמאוחר יותר התברר כי לא מן הראוי היה לתת בה אמון ויותר מזה אני מצטער על עגמת הנפש שגרם פרסום דברי לותיקי חטיבת "אלכסנדרוני".

גם ד"ר מאיר פעיל אשר בתחילה התייחס באמון לדברי כץ חזר בו מדבריו ואף כתב במכתב מיום 7/3/02 שהפנה לותיקי אלכסנדרוני כי:

"הגעתי למסקנה כי אין ולא היה שום צידוק בהטלת דופי מוסרי על לוחמי גדוד 33 של חטיבת אלכסנדרוני אשר כבשו את טנטורה ב- 24 בחודש מאי 1998".

לכל הדברים החמורים הללו ולזיופים נוספים, חמורים לא פחות, קראה הוועדה שמונתה על ידי אוניברסיטת חיפה בשפתה המכובסת "מקרים של אי כיבוד עדויות המרואיינים". לעומת זאת, בשיחה פרטית תאר אחד מחברי הוועדה באזני את הדברים כ"זיוף האקדמי הכי חמור בו נתקל מימיו".

על אף שכל מי שעניו בראשו מבין שבאותו שלב היה על האוניברסיטה להעיף את כץ לכל הרוחות, לשלול ממנו כל תואר אקדמי שניתן לו, ואף לברר היטב את מידת מעורבותו של פפה במעשה הרמייה, אפשרה האוניברסיטה לכץ, במסגרת פשרה פחדנית "לתקן" את עבודתו, ורק לאחר ש"התיקון" נדחה, נפסלה סופית עבודתו של כץ ונשלל תוארו במסלול המחקרי. פפה מצידו יצא מן הפרשה ללא פגע.

אין ספק כי הרוב המכריע של האנשים שהתייצבו לצידם של כץ ופפה לא טרח להתעדכן בעובדות ובפרטים, וחבל. פרשת פפה-כץ-טנטורה אינה ויכוח של ימין ושמאל, אין היא עניין של השקפה פוליטית ואין היא שייכת למחלוקת בין היסטוריונים חדשים להיסטוריונים ישנים. מדובר בפרשה פשוטה של זיוף, בקלות הבלתי נתפסת של השקר, בניצול לרעה של "חופש אקדמי" ובאנטישמיות מן הסוג הישן והמוכר.